guſed asjad ja rohkud maias olleksid, mis kallid ei olle, ja mis nemmad ilma waewata woiksid tada, nenda kui ädikas on. Nüüd surreb monni laps rouge többesse; monni konkab paistetand jallaga; monni kaebab hamba ja körwa wallo ülle; monne külge hakkab teiste haigus; ja üksi ei teo ennast aitada. Nenda tulleb nüüd monnesugune hädda maa-rahwa sekka. — Rummalus ja holetus on ikka se, kust keige surema ossa hädda ja willetsust innimeste peäle tulleb!

Sest surrest kahjust, mis wiin teeb.

* * *

Kui mul on wina, siis ollen ma mees:
Winaga kaswab mo südda mo sees,
Et ma siin waewa ja murret ei nä:
Jummala wiljoke kahjo ei te!

* * *

Sedda rummalat ja nurjatummat salma aias ja laulis Niggola Juhhan ikka, kui moistlikkud innimessed temma mele tulletaüd, et ta nenda liast ei piddand joma. Tedda sõimatti sepärrast ka Joma Juhhaniks. Sesamma Niggola-Johhan olli nouakas mees olnud, agga jomiste läbbi olli temma ni waeseks sanud, et temma naneja teña lapsed ihho allaste kerjamas käisid. Temma olli essite igga hommiko

üht

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1799, lk. 28